

The Holy See

II. JÁNOS PÁL PÁPA **NAGYCSÜTÖRTÖKI LEVÉL AZ ÁLDOZÓPAPOKHOZ 2004-BAN** 2004. március

28.

Drága Áldozópapok!

Örömmel és szeretettel írok nektek nagycsütörtök alkalmával, folytatva azt a hagyományt, amit első pápai húsvétommal kezdtem meg, immár 25 évvel ezelőtt. Levélbeli találkozásunk, mely a Jézus Krisztus papságában való közös részesedésünk miatt különösen baráti jellegű, e szent nap liturgiájába szövődik, melyet két jelentőségteljes szertartás határoz meg: délelőtt az Olajszentelési szentmise, este pedig az Utolsó Vacsora szentmiséje.

Először arra gondolok, hogy összegyűltök egyházmegyétek székesegyházában Ordináriusotok köré, hogy megújítsátok papi ígéreteiteket. Ez a nagyon kifejező szertartás a szent olajok, kiemelten a krizma konsekrációja után történik, és jól beleillik ezen ünneplésbe, mely láthatóvá teszi az Egyházat, a szentségekkel megszentelt és arra hivatott papi népet, hogy a világban árassza az Üdvözítő Krisztus jó illatát (vö. *2Kor 2,14-16*).

Este pedig – lelki szemeimmel látom – beléptek az Utolsó Vacsora termébe, hogy megkezdjétek a Húsvét három szent napját. Éppen oda, „az emeleti terembe” (*Lk 22,12*) hív bennünket Jézus minden nagycsütörtökön, és legszívesebben ott találkozom veletek, szeretett Paptestvéreim. Az Utolsó Vacsorán születtünk, mint papok: íme ezért oly szép és felelősségteljes a Cönakulumban való találkozásunk, miközben mélységes hálával telve együtt emlékezünk magasztos küldetésünkre.

2. Az Eucharisziából születtünk. Amit az Egyház egészéről állítunk – tudniillik, hogy „az Eucharisziából él”, miként ezt legutóbbi enciklikámban hangsúlyozni akartam –, ugyanazt elmondhatjuk a szolgálati papságról is: „az Eucharisziából” ered, él, tevékenykedik és terem (vö. *Trienti Zsinat XXII. sessio, 2. kánon. DS 1752*). „Nincs Eucharisztia papság nélkül, mint ahogy nincsen papság Eucharisztia nélkül” (*Dono e mistero. 1996. 89.o.*)

A fölszentelt szolgálat, melyet soha nem lehet pusztá funkciókra redukálni, mert a „lét” szintjén valósul meg, arra teszi képessé a papot, hogy „Krisztus személyében” cselekedjék, s a csúcspontját abban a pillanatban éri el, amikor a kenyeret és a bort konsekrálja, megismételve az Utolsó Vacsorából Jézus szavait és mozdulatait.

E rendkívüli valóság megrendít, és csodálatra indít: mily alázatos leereszkedés, mellyel Isten egyesülni akar az emberrel! Ha az Ige megtestesülését szemlélve megindultan állunk a betlehemi jászol előtt, hová legyünk az oltár előtt, ahol a pap szegény keze által Krisztus megjeleníti az

időben a maga áldozatát? Nem tehetünk mást, mint hogy térdre borulunk, és csendben imádjuk a hit legnagyobb misztériumát.

3. „A hit misztériuma (Íme, hitünk szent titka)”, hirdeti a pap a konszekráció után. Az Eucharisztia a hit misztériuma, ebből következően a hit misztériuma maga a papság is (Dono e mistero 89. o.). A megszentelésnek és szeretetnek ugyanaz a misztériuma – a Szentlélek műve, mely által a kenyér és a bor átváltozik Krisztus testévé és vérévé, – kezd működni a szolga személyében a papszentelés pillanatában. Különleges kölcsönösség van tehát az Eucharisztia és a papság között, s ez a kölcsönösség a Cönákulumból ered: együtt született szentségek, melyeknek további sorsa is összefonódik az idők végezetéig.

Ezzel azt a valóságot érintjük, amelyet „az Eucharisztia apostoliságának” neveztem (vö. *Ecclesia de Eucharistia* enciklika, 26-33. p.). Az Eucharisztia szentségét – éppúgy mint a bűnbánat szentségét – Krisztus az apostolokra bízta, s általuk és utódaik által átörökítette nemzedékről nemzedékre. Nyilvános működésének kezdetén a Messiás meghívta és megalkotta a Tizenkettőt, hogy „vele legyenek”, s hogy küldetéssel elküldje őket (vö. *Mt 3,14-15*). Az apostolok számára a Jézussal való együttlét az Utolsó Vacsorán érte el a csúcspontját. Megülve a húsvéti vacsorát és megalapítva az Eucharisziát, az isteni Mester teljessé tette a hivatásukat. Amikor ezt mondta: „Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre”, ráütötte a szentségi pecsétet a küldetésükre, és egyesítve magával őket a szentségi kommunióban, rájuk bízta, hogy folytassák vég nélkül ezt a legszentebb cselekményt.

Miközben kiejti a szavakat: „Ezt cselekedjétek...”, az apostolok utódaira gondolt, akiknek majd folytatniuk kell az o küldetésüket és szét kell osztaniuk az Élet Kenyerét egészen a föld végső határáig. Ezért bizonyos értelemben a Cönákulumban mi is, drága Paptestvérek, egytől egyig „megkülönböztető szeretettel” (az *Olajszentelési mise prefációjából*) meghívást kaptunk, hogy fogadjuk az Úr szent és imádandó kezéből az eucharisztikus Kenyeret, hogy aztán mi törjük meg Isten népének táplálásra, mely az időben zárandokol a mennyei Haza felé.

4. Az Eucharisztia, miként a papság is, Isten ajándéka, „mely lényegében múlja felül a közösség lehetőségeit”, és a közösség ezeket az ajándékokat „az apostolokig visszanyúló püspöki jogfolytonosság révén kapja meg” (*Ecclesia de Eucharistia* enciklika, 29. p.). A II. Vatikáni Zsinat tanítja, hogy „akit a szolgálati papságra szenteltek föl, szent hatalom birtokában (...), Krisztus személyében létrehozza az eucharisztikus áldozatot, és az egész nép nevében följánlja Istennek” (LG 10). A hívok közössége, mely egy a hitben és a Szentlélekben, és sokféle ajándék birtokában van, jóllehet az a hely, ahol Krisztus „jelen van Egyházában, egész különlegesen a liturgikus cselekményekben” (SC 7), önmagában mégsem képes „létrehozni” az Eucharisziát, sem önmagának „adni” a fölszentelt szolgát.

Ezért helyesen teszi a keresztény nép, hogy miközben egyrészt hálát ad Istennek az Eucharisztia és a papság ajándékáért, másrészt szüntelenül imádkozik azért, hogy az Egyház ne szenvedjen paphiányt. Soha nincs elég pap, hogy meg tudjanak felelni az evangelizálás és a hívok lelkipásztori gondozása növekvő igényeinek. A világ egyes részein egyre égetőbb a paphiány, mert fogy a papság létszáma és nincs elegendő utánpótlás. Másutt, hála Istennek, a hivatások ígéretes tavaszát lehet látni. És Isten népe is egyre inkább ráébred, hogy imádkoznia és cselekednie kell azért, hogy növekedjen a papi és szerzetesi hivatások száma.

5. Igen, a hivatás olyan ajándék, amelyet szüntelenül kérni kell Istentől. Megszívvelve Jézus felszólítását, elsősorban az aratás Urát kell kérnünk, hogy küldjön munkásokat aratásába (vö. *Mt*

9,38). A hivatásgondozás első és leghatásosabb eszköze a csendes szenvedéssel megtámogatott imádság. Imádkozzunk és szüntelenül Krisztusra tekintünk, bízva abban, hogy Belőle, az egyetlen Örök Főpapból és az o isteni áldozatából, a Szentlélek működésének hatására, bőséggel születnek majd új hivatások, melyekre az Egyház életének és küldetésének mindig szüksége van.

Időzzünk a Cönákulumban és szemléljük a Megváltót, aki az Utolsó Vacsorán megalapította az Eucharisziát és a papságot. Azon a szent éjszakán Ő nevében szólított minden egyes papot az idők végezetéig. Tekintete mindegyiküket érinti; az a megelőző és szeretetteljes tekintet, amely megnyugodott Simonon és Andráson, Jakabon és Jánoson, Natánáélen, amikor a fügefa alatt volt, a vámasztalnál ülő Mátén. Jézus hívott meg minket, és sokféleképpen hív folyamatosan másokat is a szolgálatára.

A Cönákulumból keres és hív Krisztus fáradhatatlanul: itt van a hiteles hivatásgondozás kikapadhatatlan forrása, amiért elsősorban mi vagyunk felelősek. Készségesen kell segítenünk azokat, akiket O a papságában akar részesíteni, hogy nagylelkűen válaszoljanak a hívására.

Azonban minden egyéb kezdeményezést megelőzően feltétlenül szükséges a mi személyes hűségünk. Nagyon fontos ugyanis Krisztushoz való ragaszkodásunk, az Eucharisztia iránti szeretetünk, az összeszedettség, ahogyan misézünk, az áhítat, ahogyan szentségimádást végzünk, a buzgóság, ahogyan áldoztatunk, különösen ahogyan a betegetek ellátjuk. Jézus, az Örök Főpap, szüntelenül személyesen hívja a munkásokat a szőlőjébe, de úgy akarta, hogy szüksége legyen kezdettől fogva tevékeny együttműködésünkre. Az Eucharisziát szerető papok képesek átadni gyermekeknek és fiataloknak azt az „Eucharisztikus csodálatot”, amit fel akartam ébreszteni *Ecclesia de Eucharistia* enciklikámmal (vö. 6. p.). Ok képesek úgy vonzóvá tenni a papi életet, ahogy ezt bizonyíthatja a saját hivatásunk története is.

6. Éppen ezért, Drága Paptestvérek, a többi kezdeményezésekkel szemben részesítsétek előnyben a ministránsokkal való törődést, akik mintegy „melegágya” a papi hivatásoknak. A ministránsok csoportja, ha a plébániai közösségen belül megfelelően gondozzátok, a szemináriumot előkészítő, igazán keresztény szellemű alakulás útja lehet. A plébániát mint családkból álló családot neveljétek, hogy ministráló fiaikat úgy lássák, mint olajfasarjadékokat Krisztus asztala körül (vö. *Zsolt 127,3*).

A fogékonyabb családok és katekéták együttműködésével igen nagy gondot fordítsatok a ministráns csoportokra, hogy az oltár körül szolgálva mindegyikük tanulja meg egyre jobban szeretni az Úr Krisztust, ismerjék föl, hogy valóságosan jelen van az Eucharisziában, ízleljék meg a liturgia szépségeit. Figyelembe véve az életkori sajátosságokat, támogassátok és bátorítsátok a ministránsokkal kapcsolatos kezdeményezéseket, mind egyházmegyei, mind plébániai szinten. Krakkói püspökségem éveiben volt alkalmam megtapasztalni, mennyire hasznos törödni emberi, lelki és liturgikus képzésükkel. Amikor kisfiuk és ifjak örömmel és lelkesedéssel szolgálnak az oltár körül, kortársaiknak beszédes bizonyítást adnak az Eucharisztia jelentőségéről és szépségéről. A pap és a nagyobbak magyarázatai és példája nyomán pedig még a legkisebbek is – eleven képzeletüknek köszönhetően, ami életkori sajátosságuk – növekedni tudnak a hitben és a lelki valóságok szeretetében.

És végül ne feledkezzetek meg arról, hogy Jézusnak, a Főpapnak első „apostolai” ti vagytok: a ti tanúságtételek minden más eszköznél és segítségnél többet nyom a latban. A vasárnapi és hétköznapi szentmisék rendszerességében veletek találkoznak a ministránsok, a kezetek között látják „létrejönni” az Eucharisziát, arcotokról olvassák le a misztérium tükröződését, a szívetekben veszik észre egy nagyobb szeretet meghívását. Legyetek számukra atyák, tanítómesterek, az

Eucharisztia szeretetének és az életszentségnek a tanúi.

7. Drága Paptestvérek! Sajátos küldetéstek az Egyházon belül megköveteli, hogy Krisztus „barátai” legyetek, szüntelenül az O arcát szemléljétek és tanulékony tanítványok legyetek a Szűzanya iskolájában. Szüntelenül imádkozzatok, ahogy az Apostol buzdít (vö. 1Tessz 5,17), és buzdítsátok a híveket, hogy imádkozzanak a hivatásokért, a papságra meghívottak állhatosságáért és minden pap megszentelődéséért. Segítsétek közösségeiteket, hogy egyre jobban szerethessék azt a páratlan „ajándékot és misztériumot”, ami a szolgálati papság.

A nagycsütörtök imádságos légkörében eszembe jut a *Jézus a Főpap és Áldozat litánia* néhány invokációja (vö. *Dono e mistero* 113-116. o.), melyeket immár oly régóta imádkozom, nagy lelki haszonnal:

Jézus, Pap és Áldozat,
 Jézus, Főpapunk, ki az Utolsó Vacsorán örök áldozatot alapítottál,
 Jézus, az emberek közül választott Főpap,
 Jézus, az emberekért állított Főpap,
 Jézus, Főpapunk, aki önmagadat adtad áldozatul Istennek,
 Irgalmazz nekünk!
 Hogy népednek szíved szerinti pásztorokat adni méltóztassál,
 Hogy aratásodba hűséges munkásokat küldeni méltóztassál,
 Hogy misztériumaid hűséges kiosztóit megsokasítani méltóztassál,
 Kérünk téged, hallgass meg minket!

Egyenként Mindnyájakat, és mindennapi szolgálatotokat, a papok Anyjának gondjaira bízlak. A Világosság Rózsafüzérének ötödik titka megtanít arra, hogy Mária szemével szemléljük az Eucharisztia ajándékát, s hogy csodáljuk azt a „mindvégig” tartó szeretetet (*Jn 13,1*), amelyet Jézus az Utolsó Vacsorán kinyilatkoztatott, és alázatát, amellyel jelen van minden tabernákulumban. Nyerje el számotokra a Szent Szűz, hogy soha ne váljék megszokottá a kezetekbe adott misztérium. Ha megmaradtok a hálaadásban az Úr iránt Testének és Vérének rendkívüli ajándékáért, akkor hűségesek maradhattok papi szolgálatotokban.

Te pedig, Krisztusnak, az Örök Főpapnak Anyja, esdj ki az Egyház számára sok és szent hivatást, az oltárnak hűséges és nagylelkű szolgálókat.

Drága Paptestvérek, Nektek is, Közösségeiteknek is áldott húsvétot kívánva, megáldalak Benneteket.

A Vatikánból, 2004. március 28-án, nagyböjt ötödik vasárnapján, pápaságom 26. évében

II. János Pál pápa

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana